

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **E. H.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení Praha**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 16. 9. 2009, č.j. **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě, kterou žalobce podal, uvedl, že podává odvolání proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 8. 2009. Rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplného lékařského posudku, proto s takovým rozhodnutím nemůže souhlasit. Proto žádal, aby lékařské posudky vyhotovené dne 3. 3. 2006 byly správně posouzeny. K tomu dokládá, dle jeho názoru, nesprávně vyhotovený posudek od MUDr. Ch. z Brna.

Na výzvu soudu byla tehdejší opatrovníkem žaloba doplněna, když bylo uvedeno, že žalobce napadá rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2009, které bylo žalobci doručeno dne 28. 9. 2009. Uvedené rozhodnutí pod bodem 1. obsahuje jediný výrok, a to výrok, kterým žalovaná uvolňuje od 4. 1. 1999 do 29. 9. 2002 žalobci plný invalidní důchod dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Tento výrok žalobce napadá s tím, že žalovaná měla rozhodnout správně tak, že žalobci měl být uvolněn plný invalidní důchod bez časového

omezení, když dle jeho názoru jeho nárok na plný invalidní důchod ke dni 29. 9. 2002 nezanikl a nadále trval a trvá. Důkazy, které žalobce navrhoval provést, jsou listiny, které tvoří obsah soudního spisu, a to zejména obsah připojeného spisu ČSSZ. Současně žalobce navrhoval připojení podstatného obsahu soudního spisu vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Cad 14/2009 a soudního spisu vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 78/2008, když v uvedených řízeních byla řešena související věc, a to žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2006, označeného jako I., které nyní napadenému rozhodnutí obsahově a časově předcházelo. Dále uvedl, že navrhuje důkaz záznamem o jednání o posouzení zdravotního stavu žalobce ze dne 26. 8. 2009, č.j., které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a důkaz zdravotnickou dokumentací žalobce, kterou žalobce do spisu v listinné podobě založil. Domáhal se toho, aby soud rozhodl tak, že napadené rozhodnutí žalované zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

Věc rozepsal tak, že žalovaná vydala dne 20. 7. 2006 rozhodnutí I., kterým rozhodla tak, že žalobci se zamítá žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Současně žalovaná vydala téhož dne rozhodnutí II., kterým přiznala žalobci částečný invalidní důchod od 30. 9. 2002. Žalobce podal proti rozhodnutí I. žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Soud rozhodl rozsudkem dne 4. 3. 2009, č.j. 41 Cad 14/2009-83 tak, že rozhodnutí žalované I., č.j. ze dne 20. 7. 2006 se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení. V důsledku výše popsání rozsudku žalovaná provedla posouzení zdravotního stavu žalobce ve smyslu ust. § 8 zákona č. 582/1991 Sb. tak, jak je patrné z protokolu o tomto posouzení ze dne 26. 8. 2009, když výsledkem tohoto posouzení byl závěr lékaře, že žalobce byl v období od 4. 4. 1994 do 30. 9. 2002 i nadále plně invalidní. Posouzení zdravotního stavu bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce, a to na základě dostupné zdravotní dokumentace. Na základě závěrů výše popsání posouzení zdravotního stavu žalobce a rovněž s ohledem na výše popsání rozsudek Krajského soudu v Brně vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 16. 9. 2009, č.j., které bylo žalobci doručeno dne 28. 9. 2009 a o kterém rozhodla tak, že žalovaná uvolňuje od 4. 1. 1999 do 29. 9. 2002 plný invalidní důchod podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Toto rozhodnutí žalované žalobce napadá s tím, že žalovaná měla rozhodnout správně tak, že žalobci měl být uvolněn plný invalidní důchod bez časového omezení, když dle jeho názoru jeho nárok na plný invalidní důchod ke dni 29. 9. 2002 nezanikl a nadále trval a trvá. Žalobce namítá, že nárok na plný invalidní důchod mu vznikl již dne 4. 4. 1999, žalovaná *nikdy nerozhodla tak, že mu byl plný invalidní důchod odňat. V důsledku této skutečnosti tak má žalobce za to, že mu nelze souběžně s plným invalidním důchodem přiznat rovněž částečný invalidní důchod, jak učinila žalovaná svým rozhodnutím II. popsáním v tomto vyjádření. Rozhodnutí II. je pak třeba posoudit s ohledem na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 30. 12. 2008, sp. zn. 4 Ads 78/2008, a koneckonců i žalované, která důvody pro výplatu plného invalidního důchodu shledala, kdy jej předtím svým rozhodnutím I. ze dne 20. 7. 2006 zamítla.*

Dle právního názoru žalobce měla žalovaná rozhodnout tak, že přiznává plný invalidní důchod i pro období po 30. 9. 2002, neboť rozhodnutí žalované II. ze dne 20. 7. 2006 po skutkové stránce neobstojí.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí konkuruje rozhodnutí žalované II., kterým se přiznává částečný invalidní důchod, rozhodnutí jsou po obsahové stránce v logickém rozporu. Pokud byl plný invalidní důchod žalobci v minulosti přiznán, což byl, *lze jej buď odejmout nebo pozastavit výplatu.* Žalovaná se přiklání k tomu, že v daném případě pozastavila jeho výplatu. Výplatu však obnovila na základě výše popsání rozsudku Krajského soudu v Brně

ve spojení s popsáním rozsudkem Nejvyššího správního soudu ČR jen do doby vydání rozhodnutí II., kterým přiznala částečný invalidní důchod.

Sama žalovaná připouští, že jedinou faktickou změnou u žalobce, která ovlivnila výplatu jeho invalidního důchodu, je ta skutečnost, že se nedostavil k lékařské prohlídce. Toto však není zákonným důvodem pro změnu typu invalidního důchodu z plného na částečný, ale jen pro případné zastavení výplaty důchodu. Po stránce materiální nejsou dány důvody pro přiznání částečného invalidního důchodu, plný invalidní důchod by měl nadále trvat.

Z výše uvedených důvodů měla žalovaná rozhodnout tak, že i pro období pokryté jeho rozhodnutím II., tj. pro období po 30. 9. 2002, přiznává plný invalidní důchod a uvolňuje se jeho výplata.

K tomuto doplnku žaloby žalovaná uvedla, že z obsahu žaloby lze vysledovat, že žalobce zjevně nepochopil právní názory vyslovené v citovaných rozsudcích soudů obou stupňů, proto připomíná stěžejní ustanovení dopadající na předmětnou věc:

Podle § 56 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen zákon o důchodovém pojištění), byla-li výplata plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu zastavena pro nedostavení se pojištěnce ke kontrolní lékařské prohlídce nebo nepodrobení se vyšetření zdravotního stavu a zjistí-li se, že pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidní již před zastavením výplaty důchodu, tento důchod nenáleží ode dne zastavení jeho výplaty. *Zjistí-li se, že pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidním až po zastavení výplaty důchodu, důchod nenáleží ode dne, kterým pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidním.*

Podle § 58 zákona o důchodovém pojištění, jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu více důchodů téhož druhu nebo na výplatu starobního, plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu, vyplácí se jen jeden důchod, a to vyšší; to však neplatí, jde-li o nárok na sirotčí důchod podle § 52 odst. 2. Jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu starobního, plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu ve stejné výši, vyplácí se důchod, který si oprávněný zvolil. Dnem úpravy výplat důchodů pro souběh zanikají nároky na důchody, které se nevyplácejí.

Ze správního spisu lze zjistit a konečně se k této myšlence přiklonily právní názory vyslovené v citovaných rozsudcích obou soudů, že žalobci byla od 4. 1. 1999 zastavena výplata plného invalidního důchodu, neboť se žalobce nedostavil ke kontrolní lékařské prohlídce. Stalo se tak de facto ze sankčních důvodů, protože žalobce nesplnil svou ohlašovací povinnost písemně do osmi dnů oznámit žalované skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování (§ 50 zákona č. 582/1995 Sb.).

Proto v intencích právního názoru Krajského soudu v Brně žalovaná najisto postavila, že žalobci byla skutečně výplata plného invalidního důchodu od 4. 1. 1999 zastavena. Následně pak žalovaná vyžádala nové lékařské stanovisko k invaliditě žalobce spadající do období zastavení výplaty plného invalidního důchodu. Podle záznamu o jednání MSSZ Brno ze dne 26. 8. 2009 bylo zjištěno, že v období od 4. 4. 1994 do 30. 9. 2002 byl žalobce plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. V souladu s ust. § 56 odst. 2 věty druhé, zákona o důchodovém pojištění, žalovaná napadeným rozhodnutím uvolnila plný invalidní důchod na dobu od 1. 4. 1999 do 29. 9. 2002, neboť jak se zjistilo z lékařského vyšetření ze dne 26. 8. 2009, žalobce přestal být plně invalidním až po zastavení výplaty

důchodu, a proto plný invalidní důchod nenáleží ode dne, kterým žalobce přestal být plně invalidní. Dnem odnětí plného invalidního důchodu je den 30. 9. 2002, jak se uvádí ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy žalobce přestal být plně invalidním.

Namítá-li žalobce, že nelze souběžně s plným invalidním důchodem přiznat rovněž částečný invalidní důchod, pak nutno poukázat na tu skutečnost, že žalobce byl na dobu od 4. 4. 1994 do 29. 9. 2002 shledán plně invalidním a od 30. 9. 2002 byl shledán částečně invalidním. Nedochází tedy ke střetu dvou dávek důchodového pojištění, tedy k situaci podléhající citovanému § 58 zákona o důchodovém pojištění, při níž lze přiznat ten důchod, který by byl vyšší. Současně v této souvislosti nutno uvést, že částečný invalidní důchod byl žalobci přiznán od 30. 9. 2002 rozhodnutím žalované ze dne 20. 7. 2006, označené II., které žalobce nenapadl žalobou, a je tedy pravomocné.

Námítka žalobce, že napadené rozhodnutí konkuruje rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2006, a obě rozhodnutí jsou po logické stránce v rozporu, je zcela irelevantní, neboť obě rozhodnutí ve svém výroku jasně definují nepřekrývající se časové sledy, v nichž plný invalidní a částečný invalidní důchod žalobci náleží. V tomto žalovaná nespátřuje žádnou nelogičnost, natož konkurenci rozhodnutí.

Domáhá-li se žalobce, aby i pro období pokryté rozhodnutím ze dne 20. 7. 2006 označené II., tj. pro období po 30. 9. 2002, mu žalovaná přiznala plný invalidní důchod a uvolnila jeho výplatu, pak žalovaná odkazuje na výše uvedené a především, že předmětem daného sporu není určení data přiznání plného invalidního důchodu, ale naopak určení data jeho odnětí, pokud vůbec. Jestliže byl lékařským vyšetřením žalobce shledán plně invalidním pouze do 29. 9. 2002, pak nelze, jak se domáhá žalobce, nárokovat jeho výplatu i po 30. 9. 2002. Námítky žalobce jsou tedy irelevantní, žalovaná proto trvala na zamítnutí žaloby.

Z připojeného spisu 41 Cad 14/2009 Krajského soudu v Brně jsou pro rozhodování v této věci důležité následující skutečnosti.

Rozhodnutím č. I. ze dne 20. 7. 2006 žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění s odůvodněním, že podle posudku Okresní pražské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 9. 6. 2006 není žalobce plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil.

Podal proti němu žalobu.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem č.j. 41 Cad 226/2006-30 dne 7. 7. 2007 tak, že žalobu žalobce zamítl a o nákladech řízení pak rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Proti uvedenému rozsudku žalobce podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 4 Ads 78/2008-72, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2007, č.j. 41 Cad 226/2006-30 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění uvedeného rozsudku mimo jiné vyplynulo, že Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že MSSZ při jednání ze dne 22. 11. 1994 shledala stěžovatele (jedná se o nynějšího žalobce

pana E. H.) od 4. 4. 1994 invalidním podle § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, v tehdy v platném znění. Ve spise je pak založeno rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 1995, jímž byl stěžovateli upraven od 4. 4. 1994 invalidní důchod na částku 3.100,- Kč měsíčně. Na tomto závěru o plné invaliditě setrvala i při jednání ze dne 19. 12. 1995 a stanovila lhůtu pro kontrolní lékařskou prohlídku na prosinec 1998. MSSZ při řízení o posouzení zdravotního stavu pro účely zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, shledala, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatele je chronické onemocnění pankreatu odpovídající položce 5c, oddíl D, kapitola VI, přílohy k vyhlášce 207/2005 Sb. Dne 27. 10. 1998 bylo na bývalou adresu stěžovatele (neboť žalovaná nezjistila jeho jinou kontaktní adresu) doručena výzva, aby uvedl skutečnou adresu a potvrdil, že i nadále splňuje podmínky pro výplatu plného invalidního důchodu. Zároveň jej poučila, že pokud do 14 dnů neodpoví, bude nucena zastavit výplatu důchodu. Ve správním spise však není založeno ani rozhodnutí o zastavení výplaty invalidního důchodu, ani rozhodnutí o odnětí dávky. Spis tak neobsahuje rozhodnutí, které by bylo podkladem pro nevyplacení dávky invalidního důchodu. Dne 12. 12. 2005 podal stěžovatel na Pražskou správu sociálního zabezpečení žádost o důchod, v níž uvedl, že pobíral plný invalidní důchod od 4. 4. 1994 asi do roku 1997 a že nyní žádá o obnovení výplaty invalidního důchodu z českého důchodového pojištění. Podotkl, že žije v Kanadě, je v péči pouze kanadských lékařů a od 1. 2. 1999 pobírá invalidní důchod z Kanady. Spis obsahuje formuláře žalované pro styk z let 2005 a 2006 ze smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Kanadou, na jejímž základě byly poskytovány informace o tom, zda jsou stěžovateli vypláceny dávky sociálního zabezpečení. Vyplývá z nich, že stěžovateli k rozhodnému datu nejsou vypláceny žádné dávky od kanadského státu a od České republiky je mu od 30. 9. 2002 vyplácen částečný invalidní důchod, neboť byl shledán pouze částečně invalidním. Z úředního záznamu o telefonním hovoru ze dne 24. 7. 2006 založeném ve správním spise je zřejmé, že telefonicky bylo stěžovateli sděleno, že mu rozhodnutím z roku 1998 byla zastavena výplata invalidního důchodu od ledna 1999. Stěžovatel v telefonickém hovoru požádal, aby mu toto rozhodnutí bylo zasláno na jeho adresu do Kanady. Zda bylo této žádosti vyhověno a jaké rozhodnutí mu bylo zasíláno, však není ze spisu patrné. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelova žádost o důchod ze dne 12. 12. 2005 byla posouzena jako žádost o přiznání plného invalidního důchodu. V tomto řízení posoudila lékařka MSSZ dne 9. 6. 2006 zdravotní stav stěžovatele a dospěla k závěru, že je částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Lékařka MSSZ v záznamu o jednání uvedla, že řízení je vedeno na žádost žadatele a vyšla z lékařských zpráv pořízených na území České republiky a z hospitalizační zprávy ze dne 30. 9. 2002 z East General Hospital, z Toronto. Podle jejího hodnocení odpovídal dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele postižení uvedenému v kapitole IV, položce 1, písm. c), přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila na 50 %. Žalovaná proto vydala dne 20. 7. 2006 rozhodnutí o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 39 zákona č. 155/1995 Sb. a jednak rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu ode dne 30. 9. 2002 podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 16 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Kanadou č. 1/2003 Sbírky mezinárodních smluv.

Nejvyšší správní soud také shledal, že ve správním spise jsou založeny veškeré zmíněné lékařské zprávy vztahující ke stěžovatelovým potížím, kterými trpěl v Kanadě, včetně jejich překladů do češtiny.

Poté, kdy přezkoumal NSS rozsudek Krajského soudu i řízení, jenž jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Mimo jiné uvedl, že v dané věci bylo nejprve nezbytné posoudit, zda správní a soudní spis obsahuje veškeré důkazy potřebné k tomu, aby z nich žalovaná či soudy mohly zjistit stav věci. V tomto případě je zejména klíčové, **zda stěžovateli byl odňat plný invalidní důchod, nebo zda mu byla zastavena výplata dávky plného invalidního důchodu podle § 56 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.** Zvolený postup žalované i soudů ve věci je založený na předpokladu, že stěžovateli byl odňat plný invalidní důchod (na nějž se podle § 70 zákona č. 155/1995 Sb. přeměnil stěžovateli přiznaný invalidní důchod podle § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, tehdy v platném znění), neboť žalovaná rozhodovala o stěžovatelově žádosti o obnovení výplaty invalidního důchodu, jakoby v době rozhodování žalované nebyl plně invalidní. Rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu však není ve správním spise založeno a ani z obsahu spisu jednoznačně nevyplývá, že bylo vydáno. Naopak z obsahu spisu, jak byl výše rekapitulován, je spíše pravděpodobné, že stěžovateli byla zastavena výplata plného invalidního důchodu podle § 56 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., neboť se zřejmě nedostavil ke kontrolní lékařské prohlídce, o níž nemohl být ani vyrozuměn, když v předmětné době žil v Kanadě a žalované nebylo známo místo jeho pobytu, byť z posledního záznamu o jednání MSSZ muselo být stěžovateli zřejmé, že kontrolní lékařská prohlídka má proběhnout do konce roku 1998, kdy měla proběhnout další kontrolní lékařská prohlídka. Příslušné rozhodnutí či jiný doklad prokazující tuto skutečnost však ve spise chybí. Za tohoto stavu tak není možné bez dalšího posoudit, zda žalovaná a následně i krajský soud postupovali správně, když rozhodovali i o stěžovatelově žádosti o důchod ze dne 12. 12. 2005 jako o žádosti o přiznání plného invalidního důchodu, protože správní ani soudní spis neobsahuje důkazy potřebné k tomu, aby z nich žalovaná či soud mohli objasnit tuto skutkovou otázku a dospět tak ke správnému rozhodnutí.

Podle § 56 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., tehdy v platném znění, byla-li výplata plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu zastavena pro nedostavení se pojištěnce ke kontrolní lékařské prohlídce nebo nepodrobení se vyšetření zdravotního stavu a zjistí-li se, že pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidním již před zastavením výplaty důchodu, tento důchod nenáleží ode dne zastavení jeho výplaty. Zjistí-li se, že pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidním až po zastavení výplaty důchodu, důchod nenáleží ode dne, kterým pojištěnec přestal být plně nebo částečně invalidním.

Z pohledu vyloženého ustanovení je zřejmé, že pokud by byla stěžovateli pouze zastavena výplata plného invalidního důchodu, tak by stěžovatel nepřestal být plně invalidním a nepozbyl by nárok na plný invalidní důchod, ale pouze by z důvodu nedostavení se na kontrolní lékařskou prohlídku pozbyl nárok na jeho výplatu. Za tohoto stavu by však bylo nutné na základě lékařského posouzení rozhodnout, zda stěžovatel je či není v současné době plně invalidní, od které doby přestal splňovat podmínky pro trvání plné invalidity. Pokud by bylo zjištěno, že stěžovatel přestal být plně nebo částečně invalidním až po zastavení výplaty důchodu, pak by až do této doby měl nárok na výplatu plného invalidního důchodu. V opačném případě, tj. že by stěžovateli nezanikl nárok na plný invalidní důchod, měnilo by to zásadně pohled na napadené rozhodnutí žalované o nepřiznání plného invalidního důchodu v situaci, kdy doposud stěžovatel nárok na důchod měl. Takové rozhodnutí by nemohlo být v popsanych skutkových podmínkách vydáno, neboť existující nárok nelze znovu přiznat, ale pouze odejmout, a to na základě skutečností uvedených v § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že podle § 55 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., nárok na důchod nezaniká uplynutím času.

Ze spisu však není jednoznačné patrné, která z nastíněných variant (odnětí dávky či zastavení její výplaty) v dané věci nastala, neboť správní spis neobsahuje žádné zmíněné

rozhodnutí či jiný doklad prokazující, že stěžovateli byl odňat plný invalidní důchod nebo zastavena jeho výplata. Proto není možné ani přezkoumat, zda byla řádně posouzena stěžovatelova žádost ze dne 12. 12. 2005 o obnovení výplaty invalidního důchodu a zda tak bylo ve věci vedeno odpovídající řízení. Nejvyšší správní spis z těchto důvodů shledal, že Krajský soud pochybil, přehlédl-li, že ač žadatel žádal o obnovení výplaty plného invalidního důchodu, vydala žalovaná rozhodnutí o nároku na plný invalidní důchod. Při nedostatku podkladů dosud obsažených v dávkovém spise, nelze tedy posoudit, zda postup žalované a následně vydané rozhodnutí jsou zákonné. Vše spíše nasvědčuje opaku a nesprávnosti postupu žalované, neboť ze žádosti stěžovatele ze dne 12. 12. 2005 výslovně plyne, že *žádá o obnovení výplaty plného invalidního důchodu*.

Nejvyšší správní soud proto zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm je krajský soud povinen řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu v odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tedy zejména učiní veškeré potřebné kroky pro zjištění, zda stěžovateli byl rozhodnutím žalované počátkem roku 1999 odňat plný invalidní důchod, nebo zda mu byla pouze zastavena výplata důchodu. Na základě těchto skutečností opětovně posoudí napadené rozhodnutí žalované a řízení, které jeho vydání předcházelo. Nepodaří-li se mu tyto skutečnosti náležitě objasnit, případně shledá-li, že tyto skutečnosti objasní lépe žalovaná, zruší její napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a vrátí věc k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně pak rozsudkem č.j. 41 Cad 14/2009-83 rozhodnutí ČSSZ č. I. ze dne 20. 7. 2006 zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V odůvodnění zopakoval důvody pro zrušení uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu, kdy v závěru uvedl, že vázán názor Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č.j. 4 Ad 78/2008-72, zrušil rozhodnutí ČSSZ ze dne 20. 7. 2006 a uložil správnímu orgánu před vydáním nového rozhodnutí došetřit, zda počátkem roku 1999 byl jeho rozhodnutím žalobci plný invalidní důchod odňat nebo zda mu byla zastavena výplata důchodu. Na základě těchto skutečností opětovně posoudí napadené rozhodnutí, tedy rozhodnutí, které bylo vydáno dne 20. 7. 2006 a znovu ve věci rozhodne.

Z dávkového spisu vyplývá, že po tomto zrušujícím rozsudku žalovaná doplnila dávkový spis tak, že byl znovu posouzen zdravotní stav žalobce dne 26. 8. 2010 lékařkou MSSZ Brno. V tomto posouzení a jeho závěru je uvedeno, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce odpovídal postižení uvedeném v kapitole IV, oddíl 0, položce 1, písm. c), přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění, tj. 70 %. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky se neměnila. V posudkovém zhodnocení je pak uvedeno, že v roce 2006 požádal žalobce o posouzení zdravotního stavu vzhledem k invaliditě jako občan Kanady, řízení bylo vedeno na základě doložené zdravotní dokumentace z Kanady. Od 30. 9. 2002 byl posouzen již pak jako částečně invalidní. Dodatečně zjištěná fakta, že již pobíral plný invalidní důchod v období 1994 – 1998, od roku 1998 byla výplata plného invalidního důchodu zastavena z důvodu nedostavení se k vyšetření za účelem KLP a v roce 2006 nemělo jít o prvoposudek, nýbrž o uvolnění výplaty invalidního důchodu dle doložených nálezů. Při prostudování veškeré dokumentace je nutno kvalifikovaným odhadem dovodit, že i když nejsou k dispozici žádné nálezy, v době od roku 1994 do roku 2002, byl posuzovaný stále plně invalidní a teprve dle doložené zdravotní dokumentace od 30. 9. 2002 bylo možno změnit druh invalidity na částečnou invaliditu. Proto proveden doplňující posudek se závěrem, že byl plně invalidní od

4. 4. 1994 do 30. 9. 2002 a od 30. 9. 2002 je datum změny invalidity z plné na částečnou, která trvá dosud.

ČSSZ pak vydala rozhodnutí dne 16. 9. 2009, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, kde ve výroku uvedla, že ČSSZ uvolňuje žalobci od 4. 1. 1999 do 29. 9. 2002 plný invalidní důchod podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 5.919,- Kč měsíčně, přičemž pak uvedeny zvyšovací akce dle příslušných nařízení vlády a v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že tímto rozhodnutím ČSSZ provádí realizaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2009, č.j. 41 Cad 14/2009. Doplatek plného invalidního důchodu náleží od 4. 1. 1999 do 29. 9. 2002. Od 30. 9. 2002 náleží částečný invalidní důchod přiznaný rozhodnutím ČSSZ ze dne 20. 7. 2006 nadále beze změny.

Vydáním tohoto rozhodnutí Česká správa sociálního zabezpečení tedy dospěla, že o žádosti žalobě ze dne 12. 12. 2005, kdy se domáhal žalobce výplaty plného invalidního důchodu zpětně 3 roky, mělo být rozhodnuto v tom smyslu, že se buďto uvolňuje či neuvolňuje tato výplata a z jakého důvodu buďto uvolňuje či neuvolňuje, nemělo být však rozhodováno o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod (rozhodnutí č. I. ze dne 20. 7. 2006) a o přiznání částečného invalidního důchodu od 30. 9. 2002 (rozhodnutí č. II. z téhož data).

Žalovaná po doplnění dokazování tedy vydala již správně rozhodnutí, které se týká uvolnění výplaty plného invalidního důchodu.

V tomto rozhodnutí však uvolnění plného invalidního důchodu **vymezila datem od 4. 1. 1999 (datum přiznání plného invalidního důchodu) do 29. 9. 2002**, aniž by se vypořádala v tomto rozhodnutí, proč se jedná o takto časově omezený úsek uvolnění výplaty plného invalidního důchodu, když žalobce od počátku tvrdí, že je plně invalidní od 4. 1. 1999 do současné doby s ohledem na to, že v roce 2002 a dále se jeho zdravotní stav nijak nezlepšil, ba naopak.

Krajský soud v Brně, přestože konstatuje, že žalovaná již rozhodla správně o uvolnění výplaty plného invalidního důchodu, rozhodnutí ČSSZ zrušil, neboť tato své rozhodnutí řádně nezduvodnila ve smyslu ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., dle něhož **v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.**

Krajský soud v Brně v tomto směru cituje z judikatury Nejvyššího správního soud.

„Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzala za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). (NSS převzal názor vyjádření v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6 A 48/92-23, publikovaného pod č. 27/1994 SJS – podle rozsudku NSS ze dne 24. 6. 2010, č.j. 9 As 66/2009-46).

Soud cituje ještě jedno rozhodnutí:

„Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení Rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu a zjišťovat, o jakém nároku a podle jakého ustanovení bylo rozhodnuto (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2007, č.j. 19 Cad 88/2006-7).“

Podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí.

Krajský soud v Brně zrušil ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení rozhodnutí ČSSZ ze dne 16. 9. 2009.

Při vydání nového rozhodnutí bude žalovaná důsledně respektovat ust. § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, což se dosud nestalo.

Uvedeným právním názorem je žalovaná vázána v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení, ve věci měl úspěch žalobce, náklady řízení mu však nevznikly, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, proto soud rozhodl tak, že účastníkům nebyly náklady řízení přiznány (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. června 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová